

des eller særlige faremomenter forekommer, og man har derfor foreslået, at disse bestemmelser, nemlig følgende:

§ 17. (Fremstilleres, leverandørers, installatørers m. fl.s forpligtelser til at ufarliggøre maskineri),

§§ 19—25. (Bestemmelser om maskineri og beholdere med dampe eller luftarter under tryk samt andre farlige beholdere) og

§ 29. (Bestemmelser om imødegåelse af særlige faremomenter)

skal have gyldighed for alle sådanne hjælpemidler på landjorden uden hensyn til, af hvem de benyttes, og uden hensyn til, om der på det pågældende sted overhovedet anvendes fremmed medhjælp. Man har endvidere foreslået, at § 27 (om fare for sammenstyrtning, omstyrtning, nedstyrtning, skred af jordmasser m. v.) skal gælde i alle tilfælde, selvom der ikke beskæftiges fremmed medhjælp, idet man herved ikke mindst har tænkt på arbejde i grusgrave, der frembyder en meget stor ulykkesfare, således at det er naturligt at kræve udfærdigede graveregler overholdt i alle grusgrave, selvom gravningen kun foretages af ejeren selv eller hans familiemedlemmer.

3. En række andre bestemmelser, der tager sigte på at forebygge ulykkestilfælde, og derunder bestemmelser, som fastlægger arbejdsgiverens almindelige forpligtelser overfor bedriftsfarer i almindelighed og arbejderens tilsvarende forpligtelser, bør kunne bringes til anvendelse i alle tilfælde, hvor en arbejdsgiver beskæftiger arbejdere i sin tjeneste, og hvor der findes tekniske anlæg, hjælpemidler og materialer af den art, som vedkommende bestemmelser omhandler, og som kan frembyde fare for den beskæftigede.

4. En arbejderbeskyttelseslovgivning må — således som det da også i øjeblikket er forholdet med den danske, jfr. lov nr. 145 af 18. april 1925 angående børns og unge menneskers arbejde — nødvendigvis indeholde en række bestemmelser til værn mod, at børn og unge mennesker antages til

erhvervsmæssigt arbejde i en for tidlig alder, og til sikkerhed imod, at de udnyttes under arbejdet på en måde, der vil kunne rumme fare for deres legemlige og åndelige udvikling netop i de år, hvor denne i særlig grad finder sted. Det vil i denne forbindelse ikke være unaturligt at erindre om, at den danske arbejderbeskyttelseslovgivning i 1873 netop begyndte med en indsats overfor misbrug af børn og unge mennesker til erhvervsmæssigt arbejde.

Sådanne bestemmelser til værn om børn og unge mennesker må naturligt gælde indenfor alle de erhvervsområder, der omfattes af loven om almindelig arbejderbeskyttelse, og man har derfor foreslået, at følgende bestemmelser med nævnte formål for øje skal have gyldighed for enhver beskæftigelse af børn og unge arbejdere (medhjælpere) indenfor en sådan lovs område:

§ 38. (Lavalder for beskæftigelse af unge),

§ 39. (Fødselsattest for unge),

§ 40. (Arbejdsbog for unge),

§ 41. (Lægeundersøgelse af unge),

§ 43. (Unge aften- og natarbejde),

§ 44. (Unge adgang til søndagsarbejde),

§ 45. (Daglig arbejdstid for unge) og

§ 46. (Forbud mod at beskæftige unge udover den tilladte arbejdstid).

5. Hvad angår voksne arbejderes arbejdstid har man, som det vil fremgå af senere bemærkninger, ikke ment at kunne tiltræde lovforslagets bestemmelser i hele deres rækkevidde. De arbejdstidsbestemmelser, som bliver tilbage efter udvalgets forslag, finder naturligt kun anvendelse indenfor de områder, der er dækket af samtlige lovens bestemmelser, d. v. s. indenfor de områder, der er angivet foran under 1. Der er imidlertid andre arbejdstidsbestemmelser, som det i en almindelig arbejderbeskyttelseslov ville være ubegrundet at indskrænke til kun at gælde indenfor disse områder. Man tænker herved på adgangen til at arbejde på søn- og helligdage. Det vil efter udvalgets opfattelse være naturligt, at en almindelig arbej-